

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 59

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Măști, 19 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 661 din 29 septembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice	2–4
Decizia nr. 662 din 29 septembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24, art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare	5–11
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
64. — Decizie pentru eliberarea domnului Costel Barbu, la cerere, din funcția de secretar general adjunct al Guvernului, cu rang de secretar de stat	11
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
51. — Ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă	12–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 661**

din 29 septembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Tar Gyongyi în Dosarul nr. 282/96/2018 al Tribunalului Harghita — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 624D/2019.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele Curții dispune a se face apelul și în dosarele nr. 626D/2019, nr. 627D/2019, nr. 628D/2019, nr. 629D/2019 și nr. 630D/2019, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, excepție ridicată de Gothard Eva, Miklos Eliza Eva, Nagy Erzsebet, Hajdu Katalin și de Lukacs Erika în dosarele nr. 291/96/2018, nr. 290/96/2018, nr. 293/96/2018, nr. 285/96/2018 și, respectiv nr. 286/96/2018, ale Tribunalului Harghita — Secția civilă.

4. La apelul nominal, lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Având în vedere obiectul identic al excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 626D/2019, nr. 627D/2019, nr. 628D/2019, nr. 629D/2019 și nr. 630D/2019 la Dosarul nr. 624D/2019, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care arată că stabilirea regulilor de salarizare ale personalului plătit din fonduri publice reprezintă atribuția legiuitorului. De asemenea, susține că dispozițiile art. 53 din Constituție nu au aplicabilitate în cauză, deoarece prevederile de lege criticate nu instituie restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin încheierile din 14 februarie 2019, pronunțate în dosarele nr. 282/96/2018, nr. 291/96/2018, nr. 290/96/2018, nr. 293/96/2018, nr. 285/96/2018 și nr. 286/96/2018, **Tribunalul Harghita — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice**. Excepția a fost ridicată de Tar Gyongyi, Gothard Eva, Miklos Eliza Eva, Nagy Erzsebet, Hajdu Katalin și Lukacs Erika în cauze având ca obiect anularea unor dispoziții de salarizare.

8. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile legale criticate încalcă art. 41 și art. 53 din Constituție, din cauza limitării majorărilor salariale la nivelul salariului de bază din anul 2022, fără ca în speță să fie incidentă vreuna dintre cauzele care ar fi făcut posibilă limitarea dreptului la muncă. În susținerea criticilor de neconstituționalitate sunt invocate deciziile Curții Constituționale nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010.

9. **Tribunalul Harghita — Secția civilă** consideră că excepțiile de neconstituționalitate invocate sunt neîntemeiate. Reține că legiuitorul are libertatea să stabilească drepturile salariale în sectorul public, precum și drepturile de asigurări sociale cuvenite, condițiile și criteriile de acordare a acestora, modul de calcul și cuantumul valoric al lor, în raport cu posibilitățile create prin resursele financiare disponibile și să le modifice în concordanță cu schimbările ce se produc în resursele economico-financiare, această prerogativă a legiuitorului neputând fi considerată o încălcare a dreptului la muncă. De asemenea, instanța judecătorească apreciază că nu se poate vorbi nici de o restrângere a drepturilor în sensul art. 53 din Constituție, legiuitorul stabilind inițial, prin articolul de lege contestat, una dintre modalitățile în care se va face salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Invocă aspecte din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la dreptul la respectarea bunurilor, în contextul stabilirii unor reduceri ale salariului pentru personalul bugetar. În fine, instanța judecătorească precizează că, din analiza celor prezentate în excepțiile de neconstituționalitate, rezultă că, în realitate, autorii acestora sunt nemulțumiți de conținutul prevederilor legale criticate. Or, potrivit art. 61 din Constituție, „*Parlamentul este [...] unica autoritate legiuitoare a țării*”, această autoritate publică putând adopta modificări ale legilor în vigoare. Totodată, din practica instanței de contencios constituțional, rezultă că excepțiile de neconstituționalitate din analiza cărora reiese că, în fapt, se urmărește modificarea soluțiilor legislative, sunt respinse ca inadmisibile.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 4 din Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, care au următorul cuprins: „(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale: (...) b) prin excepție de la lit. a), începând cu 1 martie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară prevăzute în anexa nr. II cap. I se majorează la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022;”.

14. Prevederile art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, la care prevederile legale criticate fac trimitere, au următorul cuprins: „Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) *cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții;*”.

15. Autorii excepțiilor de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 41 privind dreptul la muncă și protecția socială a muncii și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate instituie reguli privind aplicarea în timp a legii-cadru a salarizării personalului plătit din fonduri publice, stabilind că, începând cu 1 martie 2018, salariile de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară prevăzute în anexa nr. II cap. I se majorează la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022.

17. Analizând prevederile legale criticate în ansamblul actului normativ din care fac parte, Curtea reține că Legea-cadru nr. 153/2017 are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, începând cu data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a legii. De la această dată, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele

prevăzute în lege, astfel cum prevede art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

18. În privința modului de stabilire a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, art. 12 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 dispune că acestea se stabilesc potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017 și anexelor nr. I—IX la lege, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. Începând cu anul 2023, potrivit prevederilor art. 12 alin. (2) din lege, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare se vor stabili pentru toate funcțiile cuprinse în anexele nr. I—VIII la lege, prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I—VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare.

19. În vederea punerii în aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, prin art. 36 din acest act normativ s-a stabilit că, la data intrării în vigoare, 1 iulie 2017, trebuie să se procedeze la reîncadrarea personalului salarizat „*pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38*”. Astfel, art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde dispoziții prin care se determină în mod specific condițiile de aplicare în timp a legii. Prin alin. (1) al acestui articol este instituită regula aplicării etapizate a legii, începând cu data de 1 iulie 2017, iar etapele ulterioare sunt enunțate în alin. (2)—(6).

20. În acest context, Curtea reține că prevederile legale criticate se circumscriu scopului general urmărit de legiuitor de a regla în timp disfuncționalitățile existente în sistemul public de salarizare. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Constituția prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la cuantumul acestuia. (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 23 octombrie 2007)

21. Curtea a mai statuat că legiuitorul are dreptul de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 707 din 29 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 17 februarie 2017, Decizia nr. 291 din 22 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 20 iunie 2014, și Decizia nr. 31 din 5 februarie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 266 din 13 mai 2013). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*, paragraful 57, Decizia din 6 decembrie 2011 pronunțată în cauzele *Felicia Mihăieș împotriva României și Adrian Gavril Senteș împotriva României*, paragraful 15.

22. De asemenea, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, Convenția pentru apărarea drepturilor omului nu conferă dreptul de a primi în continuare un salariu într-un anumit quantum (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 19 aprilie 2007, pronunțată în Cauza *Vilho Eskelinen și alții împotriva Finlandei*, paragraful 94).

23. În raport cu cele enunțate și aplicând aceste considerente de principiu în prezenta cauză, Curtea constată că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, ci vizează o redimensionare a politicii salariale în cazul personalului plătit din fonduri publice, cu referire la o anumită categorie profesională, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

24. Prin urmare, stabilirea prin lege a regulii majorării salariilor de bază ale personalului care ocupă funcțiile de medici, de asistenți medicali și ambulanțieri/șoferi autosanitară până la nivelul salariului de bază stabilit potrivit prezentei legi pentru anul 2022 nu încalcă dispozițiile art. 41 și ale art. 53 din Constituție.

25. În plus, în acord cu jurisprudența sa (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 700 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 58 din 29 ianuarie 2020) Curtea reiterează că, pe fondul prevederilor legale anterioare privind salarizarea bugetarilor, reglementarea salarizării personalului plătit din fonduri publice prin Legea-cadru nr. 153/2017 apare ca un proces complex, care, în mod necesar, presupune, în timp, o serie de corecții și corelări cu ansamblul actelor normative care fac parte din fondul activ al legislației, aspecte de competența autorității legiuitoare. Astfel, în aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017, legiuitorul a intervenit prin Legea nr. 79/2018 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 91/2017 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 276 din 28 martie 2018, stabilind prin art. II că: „Începând cu luna aprilie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit

în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege.” În același sens, prin art. II din Legea nr. 287/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 4 decembrie 2018, „Începând cu luna decembrie 2018, în aplicarea prevederilor art. 38 alin. (6) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta lege, salariul de bază va fi recalculat, după caz, prin raportarea salariului de bază astfel cum a fost stabilit în urma aplicării prevederilor art. 38 alin. (3) la salariile de bază stabilite în anexele la lege”. De asemenea, prin articolul unic pct. 6 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2018 pentru modificarea și completarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 22 mai 2018, s-a stabilit că „Începând cu luna mai 2018, în situația în care veniturile salariale nete acordate potrivit prevederilor prezentei legi sunt mai mici decât cele aferente lunii februarie 2018, se acordă o sumă compensatorie cu caracter tranzitoriu care să acopere diferența, în măsura în care persoana își desfășoară activitatea în aceleași condiții. Suma compensatorie este cuprinsă în salariul lunar și nu se ia în calcul la determinarea limitelor prevăzute la art. 25. Suma compensatorie se determină lunar pe perioada în care se îndeplinesc condițiile pentru acordarea acesteia”.

26. Cât privește invocarea unor aspecte din jurisprudența Curții Constituționale privind restrângerea exercițiului dreptului fundamental la salariu (spre exemplu, Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010 sau Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010), Curtea observă că acestea vizează ipoteze juridice distincte de cea avută în vedere prin prevederile legale criticate, motiv pentru care acestea nu au relevanță pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

27. Referitor la aspectele privind modalitatea de aplicare în concret a Legii-cadru nr. 153/2017, Curtea reține că aceasta excedează controlului de constituționalitate exercitat de instanța de contencios constituțional, revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Tar Gyongyi în Dosarul nr. 282/96/2018, de Gothard Eva în Dosarul nr. 291/96/2018, de Miklos Eliza Eva în Dosarul nr. 290/96/2018, de Nagy Erzsebet în Dosarul nr. 293/96/2018, de Hajdu Katalin în Dosarul nr. 285/96/2018 și de Lukacs Erika în Dosarul nr. 286/96/2018, dosare ale Tribunalului Harghita — Secția civilă și constată că prevederile art. 38 alin. (3) lit. b) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Harghita — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 662

din 29 septembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24, art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, precum și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Simina Popescu-Marin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriază.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 24, art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, excepție ridicată de Gabriel Marcel Enciu, Virgil Luparu, Costel Maricel Codiță, Monica Buzea, Gabriel Petrache, Cleopatra Cătălina Chivu, Didina Dănăilă-Burlacu, Iuliana Daniela Enciu, Ionel Gâlcă, Nicoleta Ilie, Carmen Eugenia Luparu, Mihaela Predescu, Silvia Racoviță, Paula Nicoleta Tănase și Nicoleta Dulan în Dosarul nr. 5.480/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 675D/2019.

2. La apelul nominal, lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, sens în care invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale, spre exemplu Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019 sau Decizia nr. 126 din 10 martie 2020.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 5.480/2/2018, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24, art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte**

normative și prorogarea unor termene, ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, precum și ale art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017. Excepția a fost ridicată de Gabriel Marcel Enciu, Virgil Luparu, Costel Maricel Codiță, Monica Buzea, Gabriel Petrache, Cleopatra Cătălina Chivu, Didina Dănăilă-Burlacu, Iuliana Daniela Enciu, Ionel Gâlcă, Nicoleta Ilie, Carmen Eugenia Luparu, Mihaela Predescu, Silvia Racoviță, Paula Nicoleta Tănase și Nicoleta Dulan într-o cauză având ca obiect „anularea unui act administrativ”.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorii acesteia susțin, în esență, că modalitatea de reglementare a sporurilor, potrivit Legii-cadru nr. 153/2017, este afectată de vicii de neconstituționalitate. Astfel, arată că între prevederile art. 24 și art. 25 din Legea-cadru nr. 153/2017 există un raport de normă specială-normă generală. Astfel, sunt invocate dispozițiile art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 și se arată că pentru sectorul *Justiție*, conform capitolului VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, suma totală a sporurilor, stabilită prin această normă juridică specială poate ajunge la un maxim total de 45%. Astfel, în ceea ce privește magistrații, legiuitorul a prevăzut în secțiunea I a capitolului VIII din Legea-cadru nr. 153/2017 următoarele sporuri: conform art. 4, un spor pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase, de până la 15%; conform art. 5, un spor pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de până la 25%, respectiv, un spor pentru păstrarea confidențialității, de până la 5%, aplicate la salariul de bază lunar, respectiv indemnizația de încadrare. În același timp, art. 25 din Legea-cadru prevede că suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz, această normă având caracter de normă generală. Art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede, începând cu data de 1 ianuarie 2018 o majorare a sporurilor acordate în luna decembrie 2017 cu 25%, dar pentru perioada 2019—2022 stabilește doar majorarea salariilor de bază. Se arată că în cauză, pentru procurorii din cadrul parchetelor de pe lângă curțile de apel și pentru personalul de specialitate juridică asimilat judecătorilor și procurorilor cu grad de parchet de pe lângă curtea de apel, doar sporul pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase a fost calculat în procentul prevăzut de 15%, sporul pentru risc și suprasolicitare neuropsihică a fost cumulativ cu sporul pentru păstrarea confidențialității și au fost stabilite prin ordinul contestat într-un procent total de aproximativ 13%. De asemenea se arată că acest ordin nu cuprinde mențiuni legate de procentul aferent fiecărui spor, ci acordă sume stabilite global. În raport cu acestea, se susține că astfel cum sunt

formulate, prevederile legale criticate încalcă principiul securității juridice, cu trimitere la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, în sensul nerespectării condițiilor de previzibilitate, predictibilitate, claritate și precizie, conturate în jurisprudența constantă a Curții Constituționale. Astfel, procedura instituită și noțiunile utilizate, în ceea ce privește majorarea sporurilor acordate în luna decembrie 2017 cu 25%, conform art. 38 din legea-cadru, și limitarea lor, prin acordarea în condițiile art. 25, sunt lipsite de predictibilitate, claritate și precizie. În ceea ce privește acordarea sporurilor, începând cu data de 1 ianuarie 2018, art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 prevede o majorare cu 25% a sporurilor acordate în luna decembrie 2017, ceea ce a presupus preluarea unor sume globale și nu procente, acordate și limitate în timp, ca urmare a unor acte normative care nu se mai află în vigoare. Astfel, în ordinele de salarizare emise începând cu data de 1 ianuarie 2018 nu se menționează procentele aferente fiecărui spor în parte, nici nu sunt constituite rubrici distincte pentru fiecare dintre ele, cele de risc și confidențialitate fiind cumulate în aceeași coloană, ca sumă globală fixă. În aceste condiții, norma care acordă sporurile în această modalitate nu este suficient de precisă pentru a permite într-o manieră rezonabilă persoanelor în cauză să verifice și să prevadă care sunt consecințele ei, în ceea ce privește cuantumul acestora. Pentru perioada 2019—2022, art. 39 din lege stabilește doar majorarea salariilor de bază, fără a mai face vreo mențiune cu privire la sporuri, astfel încât nu se poate identifica în mod concret care va fi evoluția predictibilă și clară a acestora și când anume se va face aplicarea art. 4 și art. 5 din secțiunea I, capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru 153/2017, prin aplicarea procentului total de 45% raportat la indemnizația de încadrare, așa cum va fi ea majorată, de-a lungul timpului, raportat la diferitele etape din anul 2018, 2019—2022 sau niciodată.

6. Sporurile acordate în sistemul judiciar au fost prevăzute și anterior în Legea nr. 284/2010, în cuantum de 15% pentru condiții de muncă grele sau vătămătoare, 25% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică și 5% pentru păstrarea confidențialității. În fapt, ele nu au fost niciodată acordate în acest cuantum, nici stabilite procentual, nici majorate odată cu indemnizația de încadrare, întrucât în perioada 2010—2017, prin diferite acte normative s-a realizat această limitare, ce a avut drept consecință practică acordarea unor sume globale, mult mai mici decât procentele ce au fost stabilite de legiuitor, reprezentând sporuri.

7. Situația se perpetuează, în contextul în care în Legea-cadru nr. 153/2017 nu există nicio normă tranzitorie care să se refere la sporuri, iar ceea ce s-a acordat la acest moment reprezintă sume fixe acordate în baza Legii-cadru nr. 284/2010, act normativ abrogat prin Legea-cadru 153/2017 și care s-ar menține și pe viitor la acest nivel din anul 2010. Practic s-a încălcat și principiul aplicării imediate a legii noi, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, care ar impune acordarea în totalitate a acestora, odată cu intrarea în vigoare a noilor reglementări, raportat la indemnizația de bază. Cu atât mai mult, în situația Legii-cadru nr. 153/2017, cele două norme prevăzute de art. 24 și art. 25 sunt edictate prin același act normativ și deși, conform principiilor generale de interpretare au prioritate incontestabilă normele speciale, s-au aplicat cele generale. În acest context, unele instituții din sistemul judiciar au apreciat că interpretarea corectă a dispozițiilor legale trebuie să se refere la plata unor sporuri în cuantum total prevăzut în anexa nr. V, de 45%. Astfel, confirmând lipsa de previzibilitate a acestei reglementări, o interpretare diferită din partea celor care o aplică este acordată din 2 februarie 2018, de Curtea de Apel Bacău, care a decis o modalitate de acordare a sporurilor în procent total de 45%.

8. Prin modalitatea de acordare a sporurilor stabilită de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 se încalcă și dispozițiile art. 16 din Constituție, privind egalitatea în drepturi, deoarece se creează o diferență între modalitatea de salarizare a unor categorii de personal cu aceleași atribuții în cadrul funcțiilor pe care le îndeplinesc. Această raportare la fondul de salarii al fiecărui ordonator principal de credite poate determina o eventuală salarizare diferențiată a persoanelor care activează în cadrul unor instituții cu ordonatori diferiți, din perspectiva salariului egal pentru muncă egală, lipsind orice justificare reală privind reglementarea unei astfel de diferențieri legate de un factor subiectiv și independent de activitatea fiecărui angajat. În susținerea criticii de neconstituționale sunt invocate aspecte din jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la principiul egalității în drepturi. Astfel, nu este justificată o interpretare diferită, prin care magistrați din incinta unor instanțe sau parchete diferite să primească sporuri diferite, cum se întâmplă în prezent, raportat la Curtea de Apel Bacău, care a stabilit prin Decizia nr. 25 din 2 februarie 2018, o modalitate de acordare a sporurilor în procent total de 45%. Astfel, modalitatea de reglementare a acordării sporurilor pentru sistemul judiciar, prin raportare la suma salariilor de bază specific fiecărui ordonator de credite, conduce, inevitabil, la acordarea unor sume diferite, reprezentând drepturi salariale, unor persoane aflate în situații profesionale identice, care prestează același tip de activitate, în funcție de un criteriu aleatoriu și subiectiv, care nu are nicio justificare obiectivă și rezonabilă, astfel fiind create discriminări, prin excluderea de la un drept, contrar art. 16 din Constituție.

9. De asemenea, prin modalitatea de acordare a sporurilor stabilită de art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 se încalcă dreptul la muncă și dreptul de proprietate, în componenta lor privind dreptul la salariu prevăzute de dispozițiile art. 41 și art. 44 din Constituție. Astfel, prin procedeul utilizat de recalculare a sporurilor în funcție de modificarea cuantumului salariilor de bază ale fiecărui ordonator se încalcă și principiul transparenței mecanismului de stabilire a drepturilor salariale, în sensul asigurării predictibilității salariale pentru personalul din sectorul bugetar, a dreptului la muncă, precum și a securității raporturilor juridice. În consecință, autorii excepției solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 25 și art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, cu efectul aplicării dispozițiilor legale aflate în vigoare, art. 4 și 5 din secțiunea 1 a capitolului VIII din anexa nr. V la legea-cadru, în sensul acordării, începând cu 1 ianuarie 2018 a sporurilor în cuantum total de 45% raportat la salariul de bază lunar.

10. În continuare, autorii excepției consideră că prevederile art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 încalcă art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, prin neacordarea procentului de majorare pentru funcțiile de conducere. Astfel, autorii susțin că, la data de 1 ianuarie 2018, conform ordinelor de salarizare emise, nu s-a acordat niciun procent de majorare aferent funcțiilor de conducere, în condițiile în care prin actul contestat se face referire la funcțiile de conducere ocupate (procuror general, 10%, prim procuror adjunct, 8%, procuror șef secție, 5%). Potrivit textului de lege menționat, acestea sunt denumite procent de majorare, de natură a reflecta atribuțiile funcției de conducere, prin excepție de la categoria celor generale, individualizate la art. 25 din legea-cadru referitor la sporuri, compensații, adaosuri, prime, indemnizații, inclusiv pentru hrană, ceea ce reflectă intenția legiuitorului de a nu le include în această ultima categorie, în legătură cu care a dispus limitarea într-un cuantum total de 30%. Astfel, din perspectiva previzibilității, pe lângă această diferență de denumire, se constată că legea nu cuprinde nicio normă tranzitorie care să se refere la majorarea acordată pentru funcțiile de conducere

prevăzute de art. 10 alin. (1) lit. b). Având în vedere și caracterul de normă specială al acestei dispoziții, inclusă în capitolul VIII — *Reglementări specifice personalului din sistemul justiției* din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, autorii excepției apreciază ca neconstituționale aceste prevederi legale, care ar trebui interpretate în sensul acordării procentelor de majorare din momentul intrării în vigoare a actului normativ, conform principiului imediatei aplicări a legii.

11. În ceea ce privește dispozițiile art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, autorii susțin încălcarea art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție. Astfel, măsurile fiscal-bugetare privind trecerea contribuțiilor urmau să fie suportate din majorările acordate conform art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, prin creșterea salariului de bază brut și a sporurilor, începând cu data de 1 ianuarie 2018, în cea de a doua etapă de aplicare a Legii-cadru nr. 153/2017. Cu toate acestea, majorarea salarială, aplicabilă potrivit Legii-cadru nr. 153/2017 de la 1 ianuarie 2018, nu a fost realizată, întrucât ea a fost afectată de trecerea contribuțiilor de la angajator la angajat, concomitent cu creșterea cuantumului acestora, cu efecte asupra drepturilor salariale. Raportat la succesiunea cronologică a acestor acte normative, la scopul lor diferit, precum și trimiterea expresă realizată doar la art. 38 alin. (2) care stabilește acordarea unor majorări salariale, trebuia să se dispună în ceea ce privește majorarea cu 25% a cuantumului brut a salariilor de bază, precum și a sporurilor, față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, așa cum dispune acest text de lege, fără ca acesta să fie afectat de procedura de trecere a contribuției. Se încalcă și dispozițiile art. 53 din Constituție, deoarece măsura diminuării salariilor nu se aplică tuturor categoriilor de personal bugetar, în același cuantum și mod și nu are un caracter temporar.

12. Referitor la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2018, autorii susțin că au fost create inechități nu numai între bugetarii care au beneficiat de sumele aferente contribuției și cei care nu au beneficiat, ci și între mediul public și cel privat, din perspectiva jurisprudenței Curții Constituționale, în ceea ce privește definirea principiului justei așezări a sarcinilor fiscale.

13. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal** consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Avocatul Poporului** consideră că „dispozițiile art. 10 alin. (1), lit. b) din capitolul VIII, art. 24, art. 25 alin. (1) și art. 38 din capitolul III, secțiunea III din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată, art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, modificată, precum și dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018, modificată, raportat la criticile de neconstituționalitate susținute, și față de art. 1 alin. (3) și (5), art. 41, art. 44 și art. 53 din Constituție, sunt constituționale”, iar în ceea ce privește prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017, modificată, consideră că aceste norme sunt neconstituționale, în măsura în care creează diferențiere de salarizare între persoanele care au aceeași vechime și îndeplinesc aceeași funcție de magistrat (sau asimilată acestei funcții), prin limitarea la un procent de 30% pe ordonator de credite a sumei sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță fiind de natură a crea discriminări în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv cea a magistraților (sau asimilată acestei categorii), în funcție de structura personalului avut în subordine și drepturile cuvenite, fără să existe o justificare obiectivă și rezonabilă”.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 24, art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și ale art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 28 iunie 2017, ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 973 din 7 decembrie 2017, și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 8 februarie 2018.

19. Prevederile art. 24, art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, precum și ale art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 au următorul cuprins:

— Art. 24: „*Limita maximă a sporurilor, compensațiilor, indemnizațiilor, adaosurilor, majorărilor, primelor, premiilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I—VIII.*”;

— Art. 25 alin. (1): „*Suma sporurilor, compensațiilor, adaosurilor, primelor, premiilor și indemnizațiilor, inclusiv cele pentru hrană și vacanță, acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor de funcție/salariilor de funcție, soldelor de grad/salariilor gradului profesional deținut, gradațiilor și a soldelor de comandă/salariilor de comandă, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, după caz.*”

20. Prevederile art. 38 cuprind reguli privind aplicarea etapizată a Legii-cadru nr. 153/2017.

21. Prevederile art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 stabilesc procentele de majorare a indemnizației maxime pentru judecătorii și procurorii care ocupă funcții de conducere.

22. Prevederile art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 au următorul cuprins: „*Sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, astfel cum sunt stabilite în aplicarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, sunt avute în vedere la stabilirea majorărilor salariale ce se acordă în anul 2018 personalului plătit din fonduri publice potrivit art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.*”

23. Prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 reglementează măsuri fiscal-bugetare aplicabile, potrivit art. 1 din acest act normativ, persoanelor fizice care realizează venituri din salarii și asimilate salariilor în baza contractelor individuale de muncă sau a actelor de detașare, aflate în derulare la data de 31 decembrie 2017, și care se încadrează în categoriile de persoane scutite de la plata impozitului pe venit potrivit art. 60 din Legea nr. 227/2015 privind

Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, al căror salariu brut lunar este majorat cu cel puțin 20% față de nivelul celui din luna decembrie 2017, în perioada de aplicare a prezentului articol, precum și persoanelor fizice prevăzute la art. 168 alin. (2) și (4) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.

24. Autorii excepțiilor de neconstituționalitate consideră că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (3) și (5) privind caracteristicile statului și obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 41 privind munca și protecția socială a muncii, art. 44 privind dreptul de proprietate privată și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 24, ale art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, criticate prin prisma modalității de reglementare a acordării sporurilor, Curtea reține că, în jurisprudența sa referitoare la sporuri ca elemente ale salariului, a statuat că „sporurile, premiile și alte stimulente, acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentale, consacrate și garantate de Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 108 din 14 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 212 din 8 martie 2006, Decizia nr. 693 din 17 octombrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 10 noiembrie 2006, Decizia nr. 207 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10 martie 2009, Decizia nr. 243 din 16 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, și Decizia nr. 1.601 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 91 din 4 februarie 2011).

26. De asemenea, Curtea a statuat că instituirea și diminuarea sporurilor, acordarea într-o anumită perioadă de timp, modificarea lor ori încetarea acordării, stabilirea categoriilor de personal salariat care beneficiază de acestea, ca și a altor condiții și criterii de acordare țin de competența și de opțiunea exclusivă a legiuitorului, cu singura condiție de ordin constituțional ca măsurile dispuse să vizeze deopotrivă toate categoriile de personal care se află într-o situație identică (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 728 din 24 octombrie 2006, precitată, Decizia nr. 337 din 17 martie 2009, precitată sau Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012).

27. În acest context, referitor la critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, Curtea reține, în acord cu jurisprudența sa, că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva*

României, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66). O lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenție, numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (în acest sens sunt, spre exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Cine Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

28. Astfel, Curtea reține că în accepțiunea Legii-cadru nr. 153/2017 (a se vedea prevederile art. 7 alin. (1) lit. i) din Legea-cadru nr. 153/2017), sporul reprezintă un element al salariului lunar/soldei lunare, acordat ca procent la salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare, în condițiile legii, pentru fiecare categorie de personal. Prevederile art. 25 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 instituie regula potrivit căreia suma sporurilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază. Soluția legislativă a limitării sporurilor salariale nu este de noutate, aceasta fiind consacrată anterior prin art. 22 alin. (1) din Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, potrivit căruia „Suma sporurilor, compensațiilor, primelor și indemnizațiilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor funcțiilor de bază/salariilor funcțiilor de bază sau a indemnizațiilor lunare de încadrare, după caz.” Aceste prevederi legale au fost supuse controlului de constituționalitate, iar prin Decizia nr. 1.658 din 28 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 18 ianuarie 2011, Curtea a statuat că „dispozițiile art. 22 din lege prevăd două reguli (...) clare care vizează transparența și echitatea sistemului public de salarizare.” De asemenea, o soluție legislativă similară a fost consacrată și prin dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea-cadru nr. 330/2009 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, care stabileau că: „Suma sporurilor acordate cumulativ pe total buget pentru fiecare ordonator principal de credite nu poate depăși 30% din suma salariilor de bază, a soldelor funcțiilor de bază sau a indemnizațiilor lunare de încadrare, după caz.” În același timp, prevederile art. 24 din Legea-cadru nr. 153/2017 stabilesc că limita maximă a sporurilor și a altor elemente ale venitului salarial specific fiecărui domeniu de activitate este prevăzută în prezenta lege și în anexele nr. I—VIII.

29. În raport cu cele enunțate, Curtea reține că prevederile de lege criticate nu recunosc necondiționat dreptul la acordarea sporurilor la nivelul lor maxim, ci doar dreptul la acordarea sporurilor, nivelul acestora urmând a fi determinat în raport cu regulile pe care legea le stabilește: încadrarea fiecărui spor în limitele maxime prevăzute în lege și în anexele sale și totodată, interdicția depășirii cumulate a pragului prevăzut de art. 25

alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017. De asemenea, în accepțiunea legii-cadru, sporurile nu sunt stabilite prin raportare la procent fix, ceea ce rezultă din utilizarea sintagmei „spor de până la ...%” (a se vedea, spre exemplu, art. 4 sau art. 5 din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017).

30. Astfel, regula limitării sumei sporurilor și a stabilirii sporurilor sub forma unei limite maxime, în care fiecare dintre acestea trebuie să se încadreze, și nu ca un procent fix, prestabilit din salariul de bază, solda de funcție/salariul de funcție, indemnizația de încadrare reprezintă opțiunea legiuitorului, exprimată în limitele prevăzute de Constituție și destinată a fi aplicată în mod nediferențiat întregului personal plătit din fonduri publice (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 15 ianuarie 2020).

31. Referitor la utilizarea noțiunii de „*quantum*” al sporurilor în cuprinsul dispozițiilor art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea observă că acestea are un caracter tehnic, menit să asigure aplicarea etapizată a legii. Astfel, analizând prevederile art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 în ansamblul actului normativ din care fac parte, Curtea reține că Legea-cadru nr. 153/2017 are ca obiect de reglementare stabilirea unui sistem de salarizare pentru personalul din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, începând cu data de 1 iulie 2017, data intrării în vigoare a legii. De la această dată, drepturile salariale ale personalului plătit din bugetul general consolidat al statului sunt și rămân, în mod exclusiv, cele prevăzute în lege, astfel cum prevede art. 1 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017.

32. În privința modului de stabilire a salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, a indemnizațiilor de încadrare și a indemnizațiilor lunare, art. 12 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 dispune că acestea se stabilesc potrivit prevederilor Legii-cadru nr. 153/2017 și anexelor nr. I—IX la lege, astfel încât, împreună cu celelalte elemente ale sistemului de salarizare, să se încadreze în fondurile aprobate de la bugetul de stat, bugetul asigurărilor sociale de stat, bugetele locale și bugetele fondurilor speciale pentru cheltuielile de personal, în vederea realizării obiectivelor, programelor și proiectelor stabilite. Începând cu anul 2023, potrivit prevederilor art. 12 alin. (2) din lege, salariile de bază, soldele de funcție/salariile de funcție, indemnizațiile de încadrare se vor stabili pentru toate funcțiile cuprinse în anexele nr. I—VIII la lege, prin înmulțirea coeficienților prevăzuți în anexele nr. I—VIII cu salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată în vigoare.

33. În vederea punerii în aplicare a dispozițiilor Legii-cadru nr. 153/2017, prin art. 36 din acest act normativ s-a stabilit că, la data intrării în vigoare, 1 iulie 2017, trebuie să se procedeze la reîncadrarea personalului salariat „*pe noile funcții, grade/trepte profesionale, gradație corespunzătoare vechimii în muncă și vechime în specialitate/vechime în învățământ avute, cu stabilirea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare și indemnizațiilor lunare potrivit art. 38*”. Astfel, art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 cuprinde dispoziții prin care se determină în mod specific condițiile de aplicare în timp a legii.

34. În consecință, Curtea constată că, analizate în ansamblul actului normativ din care fac parte, prevederile de lege criticate oferă destinatarilor repere suficiente și clare pentru înțelegerea conținutului lor normativ, fiind astfel în concordanță cu dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

35. Referitor la critica de neconstituționalitate raportată la dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea constată că aceasta nu poate fi reținută. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în

aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 458 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2004, sau Decizia nr. 1.027 din 29 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 15 ianuarie 2013).

36. Aplicând aceste considerente în prezenta cauză, Curtea constată că prevederile legale supuse controlului de constituționalitate acționează în domeniul temporal propriu de activitate, instituind reguli privind limitarea sporurilor și aplicarea etapizată a legii, începând cu 1 iulie 2017. Ele nu prevăd reguli pentru o perioadă de timp anterioară intrării în vigoare a legii, ci se aplică pentru viitor, tuturor persoanelor care se regăsesc în ipoteza normelor juridice. În consecință, Curtea constată că susținerile privind încălcarea principiului neretroactivității legii, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, prevăzută de art. 15 alin. (2) din Constituție sunt neîntemeiate.

37. Totodată, Curtea reține că, în prezenta cauză, critica formulată în raport de art. 16 din Constituție se axează pe unele probleme rezultate din aplicarea dispozițiilor legale criticate, prin evidențierea unor situații particulare, prin natura lor, variabile, spre exemplu, numărul și categoriile de angajați în cadrul unei instituții/autorități publice, care, în opinia autorilor excepției, pot genera diferențe în privința quantumului sporurilor acordate aceleiași categorii de personal care își desfășoară activitatea în instituții diferite. Sub acest aspect, Curtea observă că la stabilirea nivelului veniturilor salariale trebuie avute în vedere prevederile art. 3 alin. (1) și (4) din Legea-cadru nr. 153/2017, potrivit cărora „*Gestionarea sistemului de salarizare a personalului din instituțiile și autoritățile publice se asigură de fiecare ordonator de credite*” și ale art. 3 alin. (4) din Legea-cadru potrivit căreia: „*Ordonatorii de credite au obligația să stabilească salariile de bază/soldele de funcție/salariile de funcție/soldele de grad/salariile gradului profesional deținut, gradațiile, soldele de comandă/salariile de comandă, indemnizațiile de încadrare/indemnizațiile lunare, sporurile, alte drepturi salariale în bani și în natură prevăzute de lege, (...) astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu.*” Ca atare, Curtea constată că stabilirea în concret a sporurilor și a venitului lunar se realizează de către fiecare ordonator de credite, în limitele stabilite de lege, astfel încât să se încadreze în sumele aprobate cu această destinație în bugetul propriu (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 697 din 31 octombrie 2019, precitată).

38. În acest context, Curtea reține că prevederile legale criticate vizează deopotrivă toate categoriile de personal plătit din fonduri publice și se circumscriu scopului general urmărit de legiuitor de a regla în timp disfuncționalitățile existente în sistemul public de salarizare, fără a încălca dispozițiile art. 16 din Constituție.

39. Referitor la invocarea dispozițiilor art. 41 din Constituție, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a statuat că stabilirea principiilor și a condițiilor concrete de acordare a drepturilor salariale personalului bugetar intră în atribuțiile exclusive ale legiuitorului. Legea fundamentală prevede în art. 41 alin. (2), printre drepturile salariale la protecția socială a muncii, „*instituirea unui salariu minim brut pe țară*”, fără să dispună cu privire la drepturi salariale suplimentare, cum sunt sporurile, primele, stimulentele și altele (a se vedea, spre exemplu, Decizia nr. 706 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 714 din 23 octombrie 2007). În același sens este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia statele se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor lor în domeniul sumelor care urmează a fi plătite angajaților lor din bugetul de stat, și anume Hotărârea din

8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 23, Hotărârea din 8 decembrie 2009, pronunțată în Cauza *Wieczorek împotriva Poloniei*, paragraful 59, și Hotărârea din 2 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Aizpurua Ortiz împotriva Spaniei*. De asemenea, Curtea Europeană a statuat că o autoritate de stat nu poate invoca lipsa de fonduri ca pretext pentru a nu-și îndeplini obligațiile (Hotărârea din 8 noiembrie 2005, pronunțată în Cauza *Kechko împotriva Ucrainei*, paragraful 26).

40. Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 44 din Constituție, Curtea observă că drepturile salariale suplimentare sunt protejate de acest text, fiind interese patrimoniale. Însă, acest text constituțional nu se opune competenței legiuitorului de a reforma sistemul de salarizare și de a stabili condițiile acordării unor drepturi bănești ce reprezintă elemente ale venitului salarial. Astfel, protecția acordată sporurilor, prin art. 44 din Constituție, se întinde în timp atât cât subsistă baza legală a acordării lor și se realizează în condițiile pe care legea le stabilește, având în vedere că potrivit art. 44 alin. (2) din Constituție, conținutul și limitele dreptului de proprietate și ale creanțelor asupra statului sunt stabilite de lege. În consecință, Curtea constată că dispozițiile art. 44 din Constituție nu sunt încălcate.

41. În plus, Curtea observă că autorii excepției deduc pretinsa neconstituționalitate din compararea soluțiilor legislative consacrate prin prevederile art. 24, art. 25 alin. (1) și ale art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 și art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017. Or, așa cum s-a statuat constant în jurisprudența Curții Constituționale (exemplu fiind Decizia nr. 343 din 24 septembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 31 octombrie 2013), examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile constituționale pretins a fi încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției.

42. În continuare, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017, Curtea reține că aceste dispoziții legale stabilesc reguli de ordin tehnic în materie fiscală privind sumele aferente contribuțiilor de asigurări sociale sau, după caz, contribuțiilor individuale la bugetul de stat, datorate de personalul plătit din fonduri publice, realizând o corelare cu dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, în contextul transferului contribuțiilor sociale din sarcina angajatorului în sarcina angajatului, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal. Astfel, legiuitorul a redimensionat politica sa fiscală, aspect care se înscrie în marja sa de apreciere, potrivit art. 139 din Constituție, în scopul îmbunătățirii colectării contribuțiilor la bugetul de asigurări sociale și, implicit, a protejării drepturilor fundamentale ale salariaților.

43. În consecință, Curtea constată că analizate în cadrul ansamblului normativ privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în corelare cu dispozițiile legale referitoare la anumite obligații fiscale, instituite în sarcina contribuabililor, prevederile de lege criticate nu cuprind vicii care să le afecteze claritatea, precizia sau predictibilitatea. În consecință, critica de neconstituționalitate formulată în raport cu art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție este neîntemeiată.

44. De asemenea, în raport cu cele enunțate, Curtea constată că prevederile legale criticate, prin conținutul lor normativ, nu pun în discuție o restrângere a exercițiului dreptului fundamental la salariu, în sensul art. 53 din Constituție, ci vizează o redimensionare a politicii fiscale în cazul personalului plătit din fonduri publice, aspect care se înscrie în marja de apreciere a legiuitorului.

45. În situația de față, Curtea mai reține că modalitatea concretă de stabilire a sporurilor ca elemente ale venitului salarial al autorilor excepției, precum și a contribuțiilor de asigurări sociale, potrivit dispozițiilor de lege criticate, reprezintă o problemă ce ține de soluționarea fondului cauzei de către instanța judecătorească, în raport cu circumstanțele concrete ale speței, fără a fi de resortul contenciosului constituțional.

46. În continuare, examinând criticile de neconstituționalitate aduse prevederilor art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, Curtea constată că pretinsa neconstituționalitate este dedusă exclusiv din modul de interpretare și aplicare a prevederilor legale invocate. Or, interpretarea și aplicarea în concret a Legii-cadru nr. 153/2017 excedează controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, revenind autorităților publice responsabile, iar în caz de litigiu, instanțelor judecătorești. În consecință, astfel cum a fost formulată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017, este inadmisibilă.

47. În final, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018, Curtea reține că normele legale evocate vizează anumite categorii de personal, stabilind prin art. I alin. (1) că: „Prevederile prezentului articol se aplică persoanelor fizice care realizează venituri din salarii și asimilate salariilor în baza contractelor individuale de muncă sau a actelor de detașare, aflate în derulare la data de 31 decembrie 2017, și care se încadrează în categoriile de persoane scutite de la plata impozitului pe venit potrivit art. 60 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, al căror salariu brut lunar este majorat cu cel puțin 20% față de nivelul celui din luna decembrie 2017, în perioada de aplicare a prezentului articol, precum și persoanelor fizice prevăzute la art. 168 alin. (2) și (4) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.” De asemenea, art. I alin. (4) lit. a) din același act normativ stabilește că: „Prevederile prezentului articol nu se aplică: a) personalului din sectorul bugetar plătit din bugetul general consolidat al statului, prevăzut în Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.” Or, astfel cum rezultă din considerentele actului de sesizare a Curții Constituționale și din notele scrise ale autorilor excepției, aceștia fac parte din categoria personalului plătit din fonduri publice, potrivit Legii-cadru nr. 153/2017. În aceste condiții, Curtea constată că prevederile legale invocate nu au legătură cu soluționarea cauzei în care a fost invocată excepția, în sensul că nu sunt aplicabile în cauză.

48. Cu privire la condiția de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, referitoare la „legătura cu soluționarea cauzei”, Curtea Constituțională a statuat că aceasta presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecării, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le stabilesc dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 303 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 8 iulie 2014).

49. Or, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 nu îndeplinesc condiția de admisibilitate referitoare la „legătura cu soluționarea cauzei”, prevăzută de art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel încât excepția de neconstituționalitate a acestor prevederi legale, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

50. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Gabriel Marcel Enciu, Virgil Luparu, Costel Maricel Codiță, Monica Buzea, Gabriel Petrache, Cleopatra Cătălina Chivu, Didina Dănăilă-Burlacu, Iuliana Daniela Enciu, Ionel Gâlcă, Nicoleta Ilie, Carmen Eugenia Luparu, Mihaela Predescu, Silvia Racoviță, Paula Nicoleta Tănase și Nicoleta Dulan în Dosarul nr. 5.480/2/2018 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că prevederile art. 24, art. 25 alin. (1) și art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și ale art. 7 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2017 privind unele măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor ale art. 10 alin. (1) lit. b) din capitolul VIII din anexa nr. V la Legea-cadru nr. 153/2017 și ale Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2018 privind unele măsuri fiscal-bugetare, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 septembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**Magistrat-asistent,
Simina Popescu-Marin

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea domnului Costel Barbu, la cerere,
din funcția de secretar general adjunct al Guvernului,
cu rang de secretar de stat**

Având în vedere Cererea domnului Costel Barbu, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/410 din 19 ianuarie 2021,

în temeiul art. 20 alin. (2), art. 29 și art. 31 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data de 21 ianuarie 2021, domnul Costel Barbu se eliberează, la cerere, din funcția de secretar general adjunct al Guvernului, cu rang de secretar de stat.

PRIM-MINISTRU

FLORIN-VASILE CÎȚUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Dragoș Condrea

București, 19 ianuarie 2021.

Nr. 64.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
AGENȚIA NAȚIONALĂ DE ADMINISTRARE FISCALĂ

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă

Având în vedere prevederile referitoare la obligațiile declarative prevăzute de Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, prevederile Legii nr. 153/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și pentru completarea Legii nr. 170/2016 privind impozitul specific unor activități, prevederile Legii nr. 296/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și avizul conform al Ministerului Finanțelor, comunicat prin Adresa nr. 897.302 din 18.01.2021,

în temeiul prevederilor art. 101 și art. 342 alin. (1) și (4) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, ale art. 5 alin. (4) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 11 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 520/2013 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite următorul ordin:

Art. 1. — Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 587/2016 pentru aprobarea modelului și conținutului formularelor utilizate pentru declararea impozitelor și taxelor cu regim de stabilire prin autoimpunere sau reținere la sursă, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 94 din 8 februarie 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Anexa nr. 1 — formular 100 „Declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 1 la prezentul ordin.**

2. **Anexa nr. 2 — formular 710 „Declarație rectificativă” se modifică și se înlocuiește cu anexa nr. 2 la prezentul ordin.**

3. **În anexa nr. 3 „Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat”, după poziția 78 se introduce o nouă poziție, poziția 79, cu următorul cuprins:**

Nr. crt.	Denumirea creanței fiscale	Temeiul legal
„79.	Plăți anticipate ale impozitului pentru unele venituri din activități independente, precum și pentru venituri din alte surse prevăzute la art. 114 alin. (2) lit. k ¹) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare	art. 68 ² , art. 115 alin. (12) și art. 132 din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare”

4. **Anexa nr. 4 „Instrucțiuni de completare a formularului 100 «Declarație privind obligațiile de plată la bugetul de stat», cod 14.13.01.99/bs”, se modifică și se completează după cum urmează:**

a) La capitolul I „Depunerea declarației”, punctul 1 „Termenul de depunere a declarației”, subpunctul 1.1 „Lunar, pentru obligațiile de plată reprezentând:”, după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:

„n) plăți anticipate ale impozitului pentru unele venituri din activități independente, precum și pentru venituri din alte surse prevăzute la art. 114 alin. (2) lit. k¹) din Legea nr. 227/2015, cu modificările și completările ulterioare.”;

b) La capitolul II „Completarea declarației”, punctul 3 „Secțiunea B «Date privind creanța fiscală»” se modifică după cum urmează:

— **Subpunctul 3.1 va avea următorul cuprins:**

„3.1. Tabelul de la pct. I «Impozite și taxe care se plătesc în contul unic» din anexa nr. 1 la ordin se completează pentru declararea obligațiilor de plată prevăzute la pozițiile 1—10, 12—20, 22—24, 28, 72, 73 și 79 din Nomenclatorul obligațiilor de plată la bugetul de stat, prevăzut în anexa nr. 3 la ordin.

Rândul 1 «Suma datorată» — se înscrie suma reprezentând impozitul datorat/taxa datorată în perioada de raportare, conform legii.

Rândul 1.1 «Sponsorizări și burse acordate» — se înscrie, dacă este cazul, suma reprezentând sponsorizări, potrivit prevederilor Legii nr. 32/1994 privind sponsorizarea, cu modificările și completările ulterioare, pentru susținerea entităților nonprofit și a unităților de cult, care la data încheierii contractului sunt înscrise în Registrul entităților/unităților de cult pentru care se acordă deduceri fiscale. De asemenea, la acest rând se cuprind, dacă este cazul, și bursele acordate elevilor școlarizați în învățământul profesional-dual în conformitate cu prevederile art. 25 alin. (4) lit. c) din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare. Valoarea cumulată a sponsorizărilor și a burselor nu trebuie să depășească nivelul valorii reprezentând 20% din impozitul pe veniturile microîntreprinderilor datorat. Acest rând se completează numai de către contribuabilii plătitori de impozit pe veniturile microîntreprinderilor.

Rândul 1.2 «Cost de achiziție al aparatelor de marcat electronice fiscale» — se înscrie suma reprezentând costul de achiziție al aparatelor de marcat electronice fiscale, potrivit prevederilor Legii nr. 153/2020 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și pentru completarea Legii nr. 170/2016 privind impozitul specific unor activități. Acest rând se completează numai de către contribuabilii plătitori de impozit pe veniturile microîntreprinderilor.

Rândul 1.3 «Bonificație» — se înscrie, dacă este cazul, suma reprezentând bonificația acordată contribuabililor, potrivit legii.

Rândul 2 «Suma de plată» — se înscrie suma de la rândul 1 sau diferența dintre suma înscrisă la rândul 1 și sumele înscrise la rândul 1.1, rândul 1.2 și rândul 1.3, după caz.

Rândul «Total obligații de plată» — se înscrie suma reprezentând obligațiile de plată la bugetul de stat pentru perioada de raportare, care se plătește în contul unic corespunzător, respectiv totalul sumelor declarate, înscrise la rândul 2 «Suma de plată», pentru fiecare impozit/taxă declarat(ă) în perioada de raportare.”

— **Subpunctul 3.1.11 se abrogă.**

Art. II. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. III. — Direcția generală proceduri pentru administrarea veniturilor, Direcția generală de reglementare a colectării creanțelor bugetare, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, precum și unitățile fiscale subordonate acestora vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. IV. — Formularul prevăzut la art. I pct. 1 se utilizează începând cu obligațiile fiscale care au termenul legal de declarare 25 ianuarie 2021 inclusiv, iar formularul prevăzut la art. I pct. 2 se utilizează, după caz, începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin.

Art. V. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală,
Mirela Călugăreanu

București, 18 ianuarie 2021.
Nr. 51.

*) Anexele nr. 1 și 2 sunt reproduse în facsimil.

DECLARAȚIE PRIVIND OBLIGAȚIILE DE PLATĂ LA BUGETUL DE STAT

100

 Declarație depusă după anularea rezervei verificării ulterioare.

Perioada de raportare

Luna Anul

Temeiul legal pentru depunerea declarației

 Declarație depusă potrivit art.90 alin.(4) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală.
Cod de identificare fiscală a succesorului

A. Date de identificare a contribuabilului/plătitorului

Cod de identificare fiscală

Denumire

Județ Localitate Stradă Număr Bloc Scară

Ap. Cod poștal Sector Telefon Fax E-mail

B. Date privind creanța fiscală

I. Impozite și taxe care se plătesc în contul unic

Nr. crt.	Denumire creanță fiscală	Suma	(lei)
	Cod bugetar :	1. Datorată	
		1.1. Sponsorizări și burse acordate	
		1.2. Cost de achiziție al aparatelor de marcat electronice fiscale	
		1.3. Bonificație	
		2. De plată [rd.1-(rd.1.1+rd.1.2+rd.1.3)]	
Total obligații de plată			

II. Impozite, taxe și alte obligații care nu se plătesc în contul unic

Nr. crt.	Denumire creanță fiscală	Suma	(lei)
	Cod bugetar:	1. Datorată	
		2. Deductibilă/Datorată anterior	
		3. De plată (rd.1-rd.2)	
		4. De restituit	
Total obligații de plată			

III. Impozite, taxe și alte obligații scutite de la plată, potrivit legii

Nr. crt.	Denumire creanță fiscală	Suma (lei)
	Cod bugetar:	
Total obligații scutite de la plată		

Prezenta declarație reprezintă titlu de creanță și produce efectele juridice ale înștiințării de plată de la data depunerii acesteia, în condițiile legii. Sub sancțiunile aplicate faptei de fals în declarații, declar că datele din această declarație sunt corecte și complete.

Nume, Prenume: Funcția/Calitatea: Semnătura

DECLARAȚIE RECTIFICATIVĂ

710

Perioada de raportare

Luna Anul Declarație depusă după anularea rezervei verificării ulterioare.

Temeiul legal pentru depunerea declarației

 Declarație depusă potrivit art.90 alin.(4) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală.Cod de identificare fiscală a succesorului

A. Date de identificare a contribuabilului/plătitorului

Cod de identificare fiscală

Denumire

Județ Localitate Stradă Număr Bloc Scară

Ap. Cod poștal Sector Telefon Fax E-mail

B. Date privind creanța fiscală

Nr.crt.	Denumire creanță fiscală _____		
	Cod bugetar: _____		
	Suma	Inițială	Corectată
	1. Datorată		
	2. Deductibilă / Datorată anterior		
	2.1. Sponsorizări și burse acordate		
	2.2. Cost de achiziție al aparatelor de marcat electronice fiscale		
	2.3. Bonificație		
	3. De plată		
	4. De restituit		

Prezenta declarație reprezintă titlu de creanță și produce efectele juridice ale înștiințării de plată de la data depunerii acesteia, în condițiile legii.

Sub sancțiunile aplicate faptei de fals în declarații, declar că datele din această declarație sunt corecte și complete.

Nume, Prenume:

Semnătura

Funcția/Calitatea:

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

